

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 3

3/2011

Brunčiakovský vodný mlyn na Oblazoch-Kvačianska dolina

Vander Prosieckou a Kvačianskou dolinou

Vander prosieckou a kvačianskou dolinou

Prosiecka a Kvačianska dolina či Liptovské dvojičky.

Málo komu názvy Prosiek, Prosiecka dolina, Svorad, Veľké Borové, dolina Borovianka, Oblazy, Huty, Kvačianska dolina, Kvačany niečo hovoria.

Skutočne. Aj Ja som prešiel niekoľko dolín v tejto oblasti no keď som sa dozvedel, že Pančo organizuje čunder do tejto oblasti ani minútu som neváhal a pridol som sa do výpravy. Poniectorí vyrazili už v piatok, nám to Gulovi, Janovi, Hrdzavému a mne však nevyšlo. Tak sme šli až v sobotu skoro ráno. Počasie nebolo až také ako by sme si priali, ale dalo sa to vydržať. Do Prosieku sme dorazili včas. Tu nás už čakali ostatní. Po krátkej rozprave a inštrukciách sme vyrazili. Trasa bola jasná ako v úvode. Hneď za Prosiekom nás oslovil altánok s informačným panelom, od ktorého začínal náučný chodník. Najpôsobivejší úkaz vstupu do doliny je akási kamenná brána - Vráta. Ide o dve vysoké skalné steny stojace oproti sebe. Pomedzi ne preteká potok Prosiečanka, ktorý toto dielo vytvoril. Chodník vedie korytom potoka, ktorý sa ešte na začiatku doliny tratí v podzemí a na konci opäť vyviera. V mnohých kaňonových zúženinách sa vyskytujú vzácne chránené druhy flóry, sú to najmä prvosienka holá, Clusiov horec, plesnivec, astra alpínska, poniklec slovenský, orlíček, klinček skorý, na vyšších svahoch nejdeme jastrabník, sladičovec a veľa druhov chránených rastlín. Všade navôkol nás sprevádzala nádherná príroda s pestrými skalnými útvarmi. Z križovatky „Sokol“ sme sa dostali k 15-20 m vysokému vodopádu „Červené piesky“ a ďalej do skalnatej časti doliny. Tieto skalné rokliny sme zdolávali rebríkmi, ktoré majú pevnú konštrukciu, takže sme sa nemali čoho obávať. Rebríky a reťaze sme zvládli v pohode. Nedá mi nespomenúť, že Prosiecka dolina je známa tým, že práve v tomto kaňone viedla kedysi visutá drevená vozovka (jej zvyšky sú viditeľné dodnes). Zdá sa to až neuveriteľné, že v minulosti cez tento pomerne neschodný terén premávali vozy. Bralá v tejto časti majú podobu postáv a nesú mená ako Jánošík, Sova či Ťava a pod.

V rokoch 1943-44 viedla dolinou ilegálna cesta z Dolného Kubína a priestorov Oravy na východné Slovensko, ktorou prepravovali utečencov z táborov. V jeseni 1944 tu pôsobili partizánske oddiely. Nachádza sa tu i pamätná tabuľa venovaná obetiam 1. a 2. sv. vojny.

Zdolajúc túto skalnatú časť, sme sa dostali na idylickú lúku Svorad, odkiaľ sme pokračovali v náučnom chodníku na Veľké Borové. Tu sme si oddýchlí v úhladnej drevenici a využili sme ich pohostinné služby. Výstup na Prosečné sme pre vytrvalý dážď nezrealizovali. Bola tiež možnosť odbočiť do doliny Liptovskej Anny. Kto sa dostal až sem by si nemal nechať ujsť pokračovanie v ceste dolinou Borovianka na mlynicu a pílu pri Oblazoch. Príspevkom na údržbu sme podporili toto stále funkčné zariadenie mlynického skanzenu. Stadiaľ sme vyrazili v dvoch skupinách do Kvačianskej doliny. Lackie, Jano, Hrdzavý, Karfo a ja sme sa odrazili a pravdupovediac sme si neuvedomili, že sme sa miesto dolu pustili hore Kvačianskou dolinou. Možno to pre niekoho bolo na smiech, ale my sme nemali za čím banovať. Z flóry sme tu našli črievičník papučkový aj plamienky alpínske. Sú to veľmi vzácne rastliny. A keď sme skonštatovali, že šliapeme proti prúdu potoka, a že nejdeme dolinou dolu sme dorazili k altánku na konci Kvačianskej doliny na Hutách. Po malom oddychu sme sa vydali na rýchly pochod naspäť, starou pôvodnou vozovou a jedinou cestou, ktorá Hute a Veľké Borové spájala ešte do nedávna s civilizáciou. Cesta je pre verejnú dopravu uzavretá a miestami nebezpečná s nachádzajú sa tu strmé stúpania, prudké spády pod cestou, skalné steny tu

dosahujú výšku viac ako 105 metrov teraz slúži už len ako turistický prechod po červenej turistickej značke Kvačany – Hute. Prechod dnom rokliny je nemožný neexistuje žiadna cesta navyše je to aj štátna prírodná rezervácia so zvýšeným stupňom ochrany. Asi po hodinke šliapania a straty času nad hlavnou skupinkou vychádzame z lesa, tu dobiehame našich. Gula práve vyrážal zo skupinou vytrvalcov do Prosieku pre autá na odvoz ostatku skupiny z Kvačian do Prosieku. Unavení premoknutí sme dorazili do základného tábora. Zahnali sme hlad, smäd a do detailov sme rozobrali spoločný šľapák. Vychutnali sme si ho i napriek nepriaznivému počasiu. Už sme sa uberali na spánok keď sa zrodil v hlavách vodičov Panča, Karfa, Gulu (na ktorých sme boli odkázaný), že o siedmej bude budíček a presúvame sa do Čierneho Balogu za Čiernohorskou železničkou, ale o tom nabadúce!

Lewis

Blatina 2011

Koncert slovenskej tramskej hudby sa uskutočnil aj tento rok pri potoku Blatina, podľa, ktorého má svoj názov. Organizátori boli opäť Pancho a Karfo, z Regionálneho tramského združenia - Pezinok (RTZ-Pezinok): Gula a Rendy. Okrem toho sa na uskutočnení tohto koncertu podieľali ďalší aj kamaráti, ktorým v mene organizačného výboru ďakujeme. Veď oni už vedľa, ktorí to sú Prví poslucháči prichádzali už v piatok, keď bolo všetko potrebné na koncert pripravené. V sobotu popoludní sa začali vystúpenia tramských hudobníkov a spevákov. Ani dážď nezabránil tomu, aby sa dohralo a dospievalo až do konca. Pre poslucháčov boli nachystané stany, kde sa všetci pekne svorne poschovávali a vychutnávali to, ako sa „údolím nesie slovenská tramská pieseň“.

Účinkujúci koncertu Blatina 2011, ktorých uvádzal Maťo z T.O. Arkádia boli:

Limba z Bratislavy (1986) v zložení: Hapi, Cipo, Kudla, Šed'ô

Krpci z Prievidze (2007) v zložení: Drobec, Miki, Vandel, Hrča ml.

Zubri z Nitra (1970) v zložení: Feferón, Fidler, Boco, Pid'ô

Kamion z Trnavy (1988) v zložení: Tato, Dikobraz, Pepo, Dano, Soňa

Charlieho nešťastí z Ivanky pri Dunaji (2003): Charli, Tuli, Ďuri, Monty, Jurko Igor Pavelica - Kýblik z Bratislavy, člen country skupiny Belasí (1982).

Host'om koncertu boli manželka **Čárli a Kafka** z T.O. Eldorádo (Bratislava, 1945), ktorí spolu hrávajú tramské pesničky už od konca štyridsiatych rokov minulého storočia. Budúci rok oslávia úctyhodné 60. výročie svadby a vravia, že keby nebolo mandolíny a trampingu, zrejme by sa nikdy nestretli.

Čárli a Kafka nám zahrali najstaršie slovenské tramské piesne a na záver dostali ocenenie za prínos v tramskej hudbe, cenu im v mene organizátorov koncertu Blatina 2011 odovzdal Lewis z RTZ-Pezinok a T.O. Mexico.

Po skončení vystúpení sa aparátúra na pódiu zabezpečila tak, aby nezmokla a zábava pokračovala ďalej za vytrvalého dažďa pod veľkými stanmi a pri zrube. Všetkým kamarátom, ktorí sa zúčastnili ďakujeme za podporu a tešíme sa na stretnutie budúci rok na koncerte **Blatina 2012**.

Rendy, Gula

ROZLÚČILI SME SA S KAMARÁTMI!

V mesiaci máj, jún, júl sa odobrali na posledný vander: vo veku 64 rokov kamarát **Vladimír „Zrzek“ Korytár** z trampskej osady Komári z Pezinka.

Náhle a nečakane na posledný vander odišiel vo veku 60 rokov aj kamarát samotár tramp a pažičiár **Jozef „Slížik“ Stríž**

Vo veku 68 rokov aj kamarát

Ivan „Ifco“ Noga

Zdroj Pezinčan 2010

Z Kanady prišiel telegram: navždy nás opustil kamarát

Rudo „Brco“ Bernáth *22.12.1939 – †27.6.2011

Bývalý člen bratislavskej osady Desperádo. Od nášho odchodu z Bratislavy v roku 1968 trvalým (alebo snád' dočasným) pobytom v Edmontone Za smútiacu rodinu a osadu Desperádo

Šoc.

6.8.2011 vo veku 50 rokov odišiel na posledný vander

Štefan „Pipo“ Vass. Šerif TO. Gross Vhathra, STO. Matušáci a TZ. Ba.Za. Rozlúčka s kamarátom bola 11.8.2011 v bratislavskom krematóriu a pokračovala zapálením rozlúčkového ohňa

TŠ

Čeť ich pamiatke!

* * *

Slečne údolie.

IX. Pokračovanie

Trampská osada Túlaví vlci

Do obdobia šesťdesiatych rokov sa datuje aj založenie T.O. Túlaví vlci. Osada vznikla niekedy v lete 1966 presný dátum nie je známy zakladatelia boli bratia Bob a Rýchlik spolu kamarátmi

Jurom, Bohušom, Mydláčom, Stehlíkom, Lupakom, Drimalom neskôr prišiel do osady Bugi. Zápal osady k trampovaniu bol tak silný, že ešte pred nástupom na základnú vojenskú službu stihli postaviť tramskú búdu s krstným menom „TÚLAJDA“, ktorú výstižne zachytil perokresbou kamarát Lexo. Základná vojenská služba ich rozdelila natoľko, že počas tejto doby zostával flek často opustený, zriedka chodili Mydláč aj Stehlík a Lupak. Po základnej vojenskej službe život na Túlajde nanovo ožil. V tomto období malo na slnečnom údolí viacero pezinských osád domovské

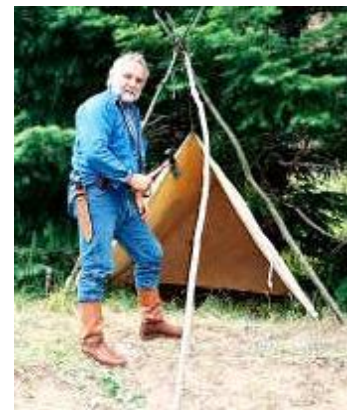
osadné fleky. Stretávali sa tu kamaráti z Bratislavy, Trnavy tiež z Valašských Kloboukú, Vsetinska, Trenčanských Teplíc, Bojkovic, Ostravska a veľa ďalších,

ktorí navštevovali Slnčné údolie (okrem domácich osád to boli Baske, Pardáli, Malí bobry, Zlatá líška, Shagri-la z Valašských Klobouků, Ivanske osady a veľa ďalších). Osadu poznačila tragická udalosť kamaráta Bohuša-Kikalu, ktorého odprevadili na posledný vander. Bugiho zlákala vôňa diaľok, ktorý odišiel ku námornej plavbe,

Pred Túlajdou vľavo Bugi a kamaráti TO. Scarabeus v strede šerif Pijavica

naše rady v roku 2005. Neskôr po ňom odišli na večný vander Stehlík a Bob a v tomto roku sme sa rozlúčili so šerifom Rýchlikom. Informácie o tejto trampskej osade sú vítané, snád' sa podarí zohnať zopár informácií od Jura, Drimalu alebo Bugiho. Posledná sprava o Bugim prišla z Oregonu od kamaráta Lupina z Trnavských Pardálov, s ktorým

zľava Bugi TO. Túlaví vlci a Lupino TO. Pardály vpravo Bugi stavia vlgvam spracoval Lewis december 2010

JICARILLA-1963-2008

Rozprávanie o trampskej osade pre Malokarpatský občasník poskytol Tony Lovec z TO. Jicarilla a na pokračovanie spracoval Lewis.

Tak ako každá kapitola knihy má svoj koniec, tak sa aj prvá kronika trampskej osady Jicarilla dopísala. Stala sa jej osudnou posledná strana zadnej predsádzky a tvrdej obálky.

Úvodnou stranou našej druhej osadnej kroniky začíname zaznamenávať už aj naše vlastné trampské „dejiny“, ako aj nové zážitky stále žijúcej osady. S nostalgiou, alebo bez nej, si tu môžeme pospomínať na starú kroniku, ktorú sme z archivovali rokom 2008, teda koncom jej 45 - ročného pôsobenia. Nedá sa však jednoducho nespomenúť, aspoň v skratke, obsah prvej kroniky, a nepripomenúť najmä chronologický osud osady - jej tvorcov. Má to byť aj takým sprievodcom, či

mapkou jej pôsobenia pre nasledovníkov i trampských návštevníkov stránok, alebo len obyčajných zvedavcov. Takmer identické údaje o založení osady musíme pre informovanosť prebrať zo starej kroniky a pripísať len niektoré nové údaje, no žiaľ aj smutné fakty, ktoré nám život prináša. Trampská osada Jicarilla bola založená roku pána 1963 večer na medzibarakovom trávnom dvore 2 - 3 bloku Trenčianskej ulice s jasným úmyslom založiť trampskú osadu Československého charakteru. Iný prototyp na svete ani nejestvoval, prípadne len v tvrdom skautskom prevedení, alebo mäkkom piknikovom balení. Vzor českých zakladateľov zo Ztracenky z roku 1918 nám bol jasný a Slovenských z dvadsiatych až tridsiatych rokov dvadsiateho storočia takmer na dosah. Od samého začiatku bola nám známa aj autorita najstaršieho zakladajúceho člena osady a šerifa Franciho - Franto Masný Bob, bol tak automatický zvolený za prvého šerifa osady Jicarilla. Ostatní sme už boli s jeho súhlasom, dohodnutý byť členmi osady. Určili sa niektoré funkcie: zástupcovia šerifa, kronikár a pokladník.

Zakladajúci osadníci: Franci - Franto Masný Bob (prvý šerif), Palco - Palo (tč. ôsmy šerif a piaty kronikár), Mirco - Dawson (tretí a siedmy šerif), Tonco - Tony Tulák (alias Toncek) - zástupca šerifa pre Karpaty, Tony - Tony Lovec (alias Váňa), zástupca šerifa pre Dunaj a piaty šerif/ Bača - Milan Pišta - Čiby, Noro - Dlhán (alias Študák) - prvý kronikár. Asistoval aj nečlen Fero (F.P.) zúčastňoval sa pri osadovom dianí rôznych činností.

Osadníci: Šugro - Jano (jemnomechanik na hviezdy), Bohuš - Pavúk
Sarka - Ivan (druhý kronikár) tč. organizátor hlavných podujatí, Štyrka - Pišta,
Sergej - Ivan, Pagáč - Vlado, Laco - Kochlík
Boris - Boro (druhý šerif), Ludwik - Mate (alias Zaney), Milan - Horník,
Asistent. Dundo - Hokejista

Ďalej prijatí: Jóži - Jožo, Ločky - Milan (šiesty šerif), Kostraš - Rebro. Jano - Anty - Janči, Mišo - Frost (alias Poľovník), Dady - Jožo. Pind'ó - Jano (vlajkonoš), Joky - Jožo (alias Káňa), a prijatý Peťo - Pedro

Dnes po rokoch si dokonca môžeme dovoliť aj samozhodnotenie, vlastné okomentovanie doterajšej činnosti, ale nerobíme tak, v záujme našom aj iných. Každý môžeme mať svoj slobodný názor a ten patrí medzi vrcholné vymoženosti nielen dnešného sveta (niekde sa tomu už hovorí demokracia), ale aj trampingu, ktorý je už v samotnej podstate založený na slobode, slobode pohybu a pobytu. Platí to stále i keď sú dnes tieto ideály spochybnené najmä vzhľadom na našu krehkú prírodu, ale aj na vrtochy globálnych „mocností“.

Cez všetky naše príjemné a krásne zážitky z polstoročného spolužitia s prírodou a trampským spoločenstvom, nedá nám nespomenúť si na našich osadníkov, ktorí si tohto sveta užili menej. Do sfér nepoznaných, nech im letí dym z našich ohňov a naša svetská spomienka sú nimi: Vilo - Šurl Wily †1978 štvrtý šerif Jicarilly, Pedro - Pecúch (gitarista a spevák), Čmuchaľ - alias Menšík (tiež člen STO Bratislava), Apač - Ivan a jeho Apačka, Pišta - Kurič. Foši - Palo, Srnka - Joja (Wiliho Jojka), Laci - Šebo - Mlynek

(zápasník a tréner našich a rakúskych reprezentantov) Banán – Paľo - asistent zúčastňoval sa pri osadovom dianí rôznych činností. Nie je nám ľahostajný ani osud „cudzincov“. Keďže sme prežili tankový rok 1968, nezostalo to úplne bez následkov a trochu nám to preriedilo naše „šíky“. Ihneď odišli Boris a Tony Lovec (ten sa ale o rok vrátil zo Švajčiarska), postupne Noro-Študák a Ludwik Mate. Asistent Hokejista si išiel na čas zahrať do Kanady. Pravda ostatný traja celkovo v pohode prekonalí nástrahy vtedy ešte zahŕňajúceho kapitalizmu. Takže Boris ako nenapraviteľný rybár a poľovník (doma mu neumožnili podať si žiadosť do zväzu „ani“ zbraň) si už penziu užíva v austrálskom Sydney. Noro dokončil vysokú v Johannesburgu a tohto času „stavia“ domčeky niekde v africkom Kapskom meste, Ludwik zase v petrolejárstve v Kanade. Založenie osady Jikarilla nemalo až taký jednoduchý priebeh, ako by sa z uvedeného dátumu mohlo zdať. Prevažná väčšina chlapcov (skoro detí) si hľadala svoje miesto v povojnovom období spoločenských zmien. Ľudia mali veľké starosti o vlastnú existenciu a na deti museli stačiť mamičky. Ako na potvoru, do tejto novej republikovej obnovy vrazili klin demonštranti proruských ideológií všetci komúny a zmätok sa mohol začať aj na Slovensku. Výchova mládeže dostala jednostranný, šatkovo červený „spád“ a modré z neba. Nezostal tu kameň na kameni v svetonázore ako aj jediná ideológia. Bývalý skauting bol pochovaný a neskôr aj cirkevné športové aktivity saleziánov zabasnuté.

No a večne zakazovaný tramping? Dostal nové rohy a prirodzené impulzy prírody. Vďaka najmä starším bratislavským trampom ktorí sa pretĺkali útrapami všetkých režimov a vojny, sme sa dozvedeli niečo o vzniku trampingu a jeho histórii. Nebolo až také jednoduché presvedčovať zaneprázdnených rodičov o našej snahe dostať sa von do prírody a ešte na noc. Poniektorí sme žili na ozajstnej periférii mesta aj s jej nástrahami. Časom aj otcovia prišli na to, že bude lepšie keď decká vypadnú z ulíc do lesa a k vode. Mnohí aj poučili svoje ratolesti o základoch a rizikách prežitia „na vlastnú päsť“ lebo ktovie čo robili oni za mladi ako skauti, či ako vojaci na fronte. Umožnili sme im takto vlastne viac súkromia ako aj vtedy bežnej nadčasovej či popracovnej roboty. Nestali sme sa ešte k tomu ani vyvrheľmi spoločnosti, vagabundmi, štriacákmi, chuligánmi, gaunermi či podobnou háved'ou. Takže vtedy skoro celá bratislavská mestská časť Nivy, ale aj iné štvrte tvorili juhovýchodný koniec mesta s Trenčianskou, Miletičkou aj s bitúнком až po Rösenheim. Cez majer a Šutrovku skoro po Mexico-Dorkaplu, dnešnú Trnávku. Od 500 bytov s Kvačalovou, Hubert'akmi, Gumonkou, Kalmarkou, Jeruzalemom, Klingerkou, slepou Košickou, Zahradníckou, cez bulharov šrejtont do Feriby a Biskupíc cez Brener na Malý a Veľký Dunaj bolo „naše teritórium“ samozrejme nielen naše.

Pokračovanie v budúcom čísle.

Trampské hnutie a valašsko-kloboucko Jaroslav Šperling – Kejpr

Věnováno kamarádkám a kamarádům -- šieste pokračovanie

OBLEČENÍ A VÝSTROJ TRAMPŮ

Od samého počátku trampingu hrála významnou roli výstroj. Vedle součástí oděvů, příznačných pro osadníky západních oblastí Spojených států amerických a obyvatelů Kanady a Mexika, mělo vždy trampské oblečení velmi blízko k vojenským uniformám. Záhy po 1. svět. válce se do prodeje dostalo značné množství vojenské výstroje armád Dohody a Spojených států, která byla nejen účelná, ale také levná. Byly to hlavně torny US, khaki košile, pracovní oděvy - overaly a klobouky zvané stetsony. V 50. a 60. letech se součástí trampova oděvu staly jednotlivé díly uniformy ČSLA. Zvláště pak vrchní saka, tzv. kopřiváky, trampy zvané betl. V 70. a 80. letech převažovaly maskáče zelené uniformy vzor 60. Zimnímu kabátu tohoto vzoru, zvláště oblíbeného, se říká kongo. V poslední době je možno na trampech vidět kombinace všech možných svršků.

V Jurášovej dolině ve Velké Fatře (nahore zleva Kejpr, Cukr a Tarzan)

STR. 14

Mladí shangriláci – Tarzan, Pytel, Čajda, Červík a Plexa

- 1) Zleva doprava Fred, Křehulka, Kristián, Kat Mydlář a Johnny
- 2) Čochtán, Kristián, Školník, Tarzan a Pudl
- 3) Tajman, Maky, Goya, Budulínek, Smil a Sandy
- 4) Půlnoční oheň na Stráži r.2000
- 5) Šolmes a kamarádi z Brumova
- 6) Z prvního Country bálu na Královci r.1984 Čuňa, Džim, Šolmes a Sandy
- 7) Mírankáři na svojí chatě r.1939
- 8) Finiš z T.O. Hawaii
- 9) T.O. Javorinka, na svatbě Ohniváka a Maky

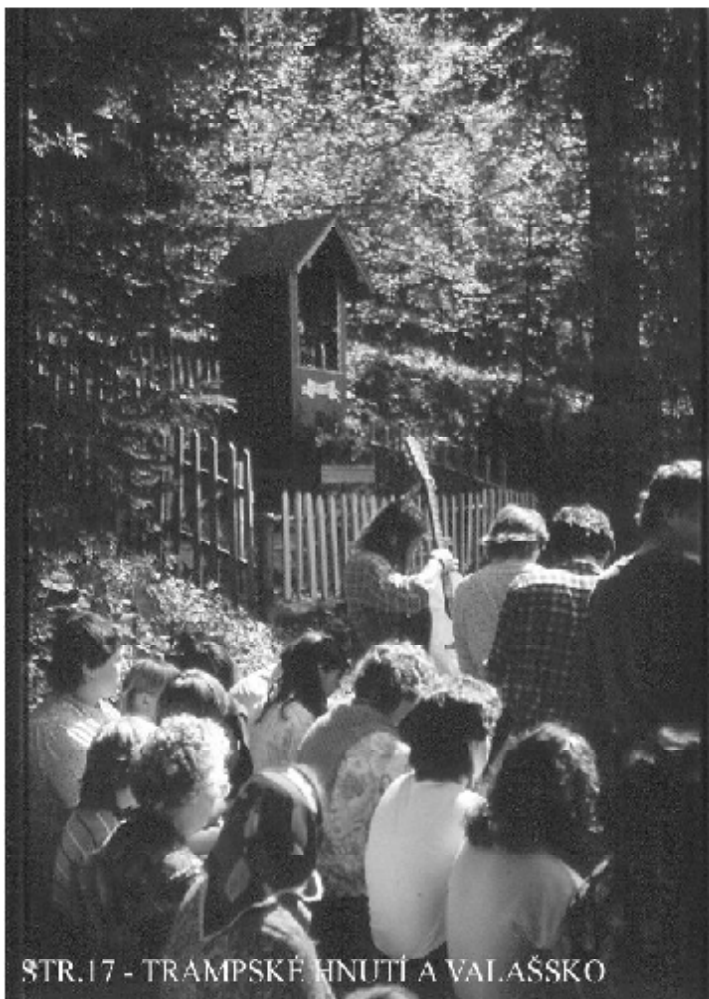
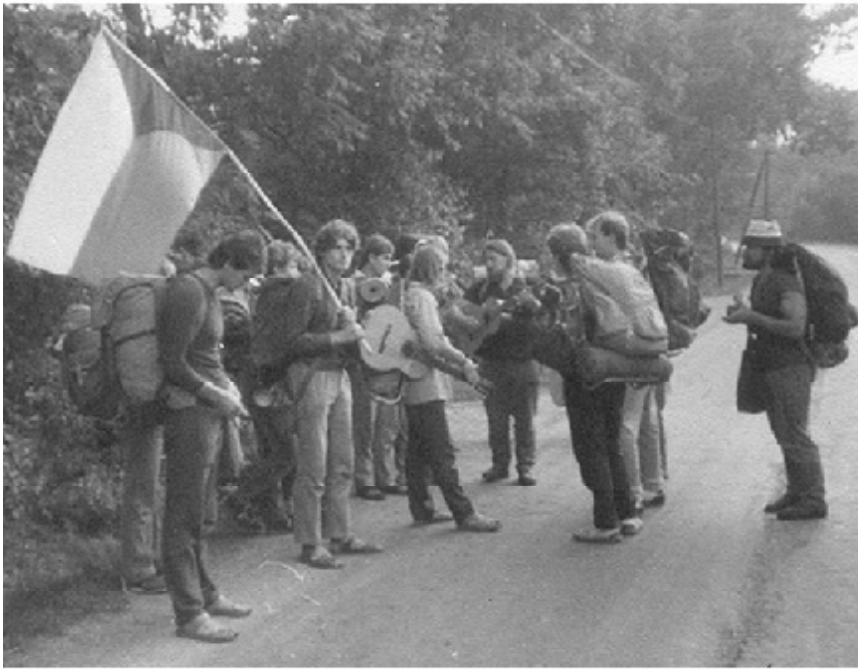

TRAMPSKÁ HUDBA

Tramprská hudba, která se objevuje na počátku 30. let, se brzy stává moderní a oblíbenou. Skládají ji dokonce talentovaní a hudebně vzdělaní autoři. Vznikají tramprské operety a tramprské písně. Parta Jarky Mottla z osady Ztracená Naděje hrála a zpívala v Osvobozeném divadle. Tramprské vokální sbory jako Westmeni, Settleri a další natáčely gramofonové desky. Texty v písničkách jsou někdy naivní, ale od srdce, odrážející ve svých textech tramprské smýšlení a uznávané hodnoty. Ve 40. a 50. letech vznikala dílka většinou anonymně. Vznikají také protestsongy reflektující dobu nebo konkrétní události. V 60. letech se objevuje česká podoba country hudby. Současně vzniká moderní tramprská píseň jako vyjádření vlastního názoru nebo jako protest proti věcem kolem nás. Tramprská píseň je součástí každého tramprského dění. Setkáváme se s ní na ohních, na chatách, na vandrech, hraje se ve vlaku i na pohřbech zemřelých kamarádů. Také v klobuckém trampingu o dobré muzikanty nebyla nouze. Zvláště vynikala osada Naděje z Miranky, kde byli dobří sboroví zpěváci a jódlování kamaráda Křehulky bylo vždy zpestřením různých tramprských akcí. Další muzikantskou osadou byla Javorinka, která v podstatě mohla vystupovat jako tramprská skupina. I v dalších osadách se našlo pár dobrých muzikantů a zpěváků. Např. Sandy z Yukonu nebo Tarzan z Mladé Shangri-ly.

STR. 16 - TRAMPSKÉ HNUTÍ A VALAŠSKOKLOBUCKO

- 1) Pout' na Velehrad r.1985
- 2) Tarzan na pouti v Polsku
- 3) Dčlanovec - poutní místo
- 4) Medvčďdřív totem na Shangri-le
- 5) Ivančena v obleženi policajtřř

STR.17 - TRAMPSKÉ HNUTÍ A VALAŠSKO

Pokračovanie v budúcom čísle

Perla Posázaví a trampové – VII

Až se jednoho dne objevil náčelník ledečských Junáků. Pozval mne na oslavu čehosi na jejich tábor na Horkách. Líbil se mi jak tábor, tak jejich kapela. V roce 1995 mě začal náčelník ukecávat, abych mu pomohl založit trampskou osadu. Že mu vyrůstají Roveři a tak bych je mohl učit trampovat. Moc se mi to nelíbilo, staří trampové kteří odešli od Junáků se chtěli osamostatnit, tak proč by lezli do osady. V tuto dobu jsem se zabýval politikou a neměl jsem chuť se angažovat coby učitel. Nakonec mě umluvil. Nastával čas, kdy musel předat vedení Junáka mladším a rozhodl se stát velkým trampem, co možná největším. V lednu 1996 jsme u Malého koně založili trampskou osadu Venturer Rovers. Na můj návrh udělat domovský osadní camp v lomu nepřistoupil, ale nechal se svými Roveři zvolit šerifem osady, čímž hned porušil úmluvu, kterou jsme měli. Prosadil přes moje protesty camp na tábořišti Junáků.

Pak začal pořádat akce. Jiný názor než jeho se nepřipouštěl. Na vandr se za celý rok 1996 jelo jednou, autobusem. Neodešel jsem z osady jenom proto, že šerifa vzal jenom na rok jak tvrdil. Mladí by to prý, bez jeho pomoci nezvládli. V lednu 1997 využil mé nemoci a nechal se zvolit znovu. Na moji výtku prohlásil, že je osada jeho a komu se to nelíbí, ať si založí svojí. První trampský tunelář. Po tom, co jsem ještě se dvěma členy přestal s osadou spolupracovat, jsem se dozvěděl, že náčelník ledečského Junáka je aktivní, normalizační Komanč. Jak se to mohlo stát, že Rudoch dělal vedoucího Junákům, by měli vysvětlit Junáci a OldSkauti. Za dobu co jsem ho poznal, jsem pochopil, že je destruktor všeho, co trampové uznávají. To ale poznal každý, kdo mu kdy uvěřil. Těm, kteří se mne ptali, jak mohl pořádat 4. a 14. ČS potlach mohu říci, že organizátoři těchto akcí o tom, co je zač nevěděli. Ti, kteří ho již poznali a věděli, že žádný tramp není, chtěli pořádat Trucpotlach, ale nakonec od toho ustoupili, aby nepoškodili Trampské hnutí. Tady odbočím, abych čtenářům vysvětlil co jsou Mezinárodní a Národní potlacha. Trampové, kteří od roku 1948 do roku 1989 emigrovali, pořádají mezinárodní potlacha. Střídají kontinenty i státy. Dělají je podle situace, ale většinou 1x za pět let. Po revoluci začali na tyto potlacha létat trampové Českoslovenští. Kdo na to měl finance. A tak se stalo, že létali také tak zvaní trampové z leknutí. Kamarádi venku to poznali a vytkli to pořadatelům zájezdů. No co, řekli si pořadatelé, budeme si pořádat svoje Národní. A každý rok. Tak po rozdělení republiky v roce 1993 udělali první. ČS nebo SČ podle toho, kde se koná. To se nelíbilo Moravákům a tak chtěli ČMS nebo SMČ nebo MČS nebo MSČ. Co ti budu povídat. Česko. Koukni na naše politiky. Nakonec přece jenom zvítězil rozum. Ještě bych mohl napsat jak se emeritní šerif chová k přírodě a vychovává své následníky, ale to bych mohl rovnou napsat knihu. To, že nakonec zůstal v osadě sám a šerifuje sám sobě, mluví za vše. Na to, aby mohl pořádat po 4. ČS potlachu 14. musel přesvědčit ke spolupráci někoho, kdo ho ještě neznal. Mimo jiné i světelskou T.O. Severní Californii. Tak, jak je jeho zvykem, se o nikom, kdo na uspořádání ohně pracoval, v Leděčských novinách nezmínil, natož aby jim poděkoval. Bylo ale úsměvné, když pouť, kterou pořádal pod přivlastněnou vlajkou

výhradní majitel T. O. Venturer rovers u Hradce, nazval pravým trampským potlachem. Jak by asi dnes vypadal lom, kdyby se využila aktivita ledečské a světelské osady? Californie by tam mohla předvádět ukázky historického šermu, Koudelovic děvčata své umění v jízdě na koních, a nemusela poslouchat výtky rybářů. Chceš – li vědět, proč se v hospodách nehraje, tak ti mohu zodpovědně říci, že lidé jako on přestěhovali hospodu do přírody. Ovšem dosáhl svého. Je první. První Komanč, který šéfoval trampům dvakrát na Národním potlachu. Z toho budou kamarádi, kteří před Rudochy utekli, úplně pať. To by mohlo těm, kteří mi po 14. ohni kladli spoustu otázek, na vysvětlenou stačit. Trampink není o pořádání akcí. Trampové jsou banda veselá, která si ráda zazpívá a pobaví na účet svých kamarádů.

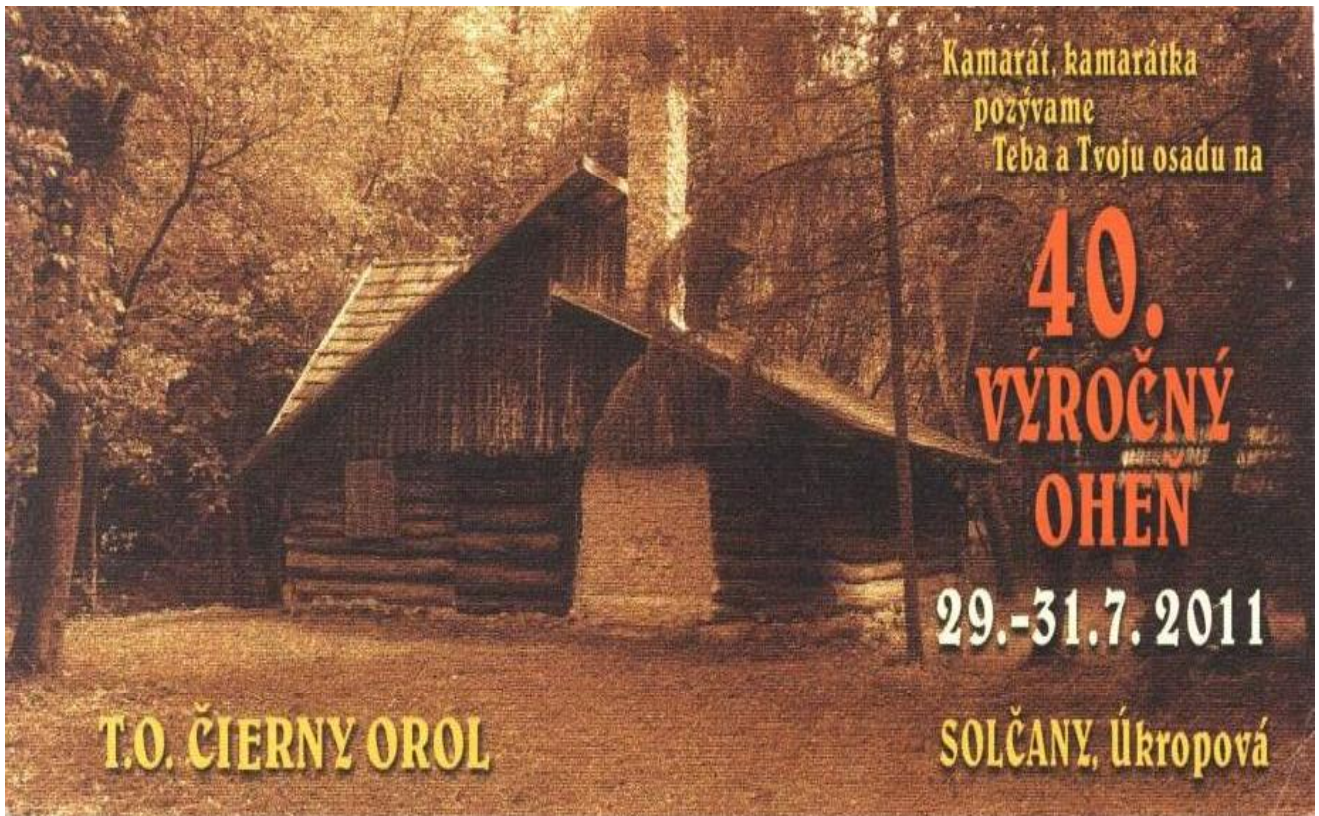

pokračovanie v budúcom čísle

40. VÝROČNÝ OHEŇ TO ČIERNY OROL.

Po úspešnom pracovnom týždni sme si dovolili „Freitag“. Už vo štvrtok sme sa vybrali na potlach do Solčan. Celú cestu nám pršalo a po príchode do Solčan a pár telefonátov z osadníkmi z Čierneho Orla sme sa rozhodli prespať u kamaráta Plachtáka. Večer sme navštívili miestne pohostinstvo, kde sme sa stretli s niektorými osadníkmi a rozprávali sa o pripravách potlachu. Mali to ťažké, lebo im stále pršalo. Ráno po raňajkách sme sa vybrali na zrub. No po večernej debate sme zvolili trasu z Krnče a nie zo Solčan. Cesta bola rozbahnená. Trasou z Krnče sme sa zastavili pri Božej muke, tu sme sa občerstvili a pokračovali ďalej na Horňany. Na veľké prekvapenie stará horáreň (opísaná v knihe Polstoročie v Tribečskej horárni – pamäte horára Fridricha Konráda) bola zbúraná a postavená nová budova. Našťastie nový majiteľ dodržal

aspoň pôdorys starej budovy. Na chvíľu sme sa tu zastavili, pri Sekvoji

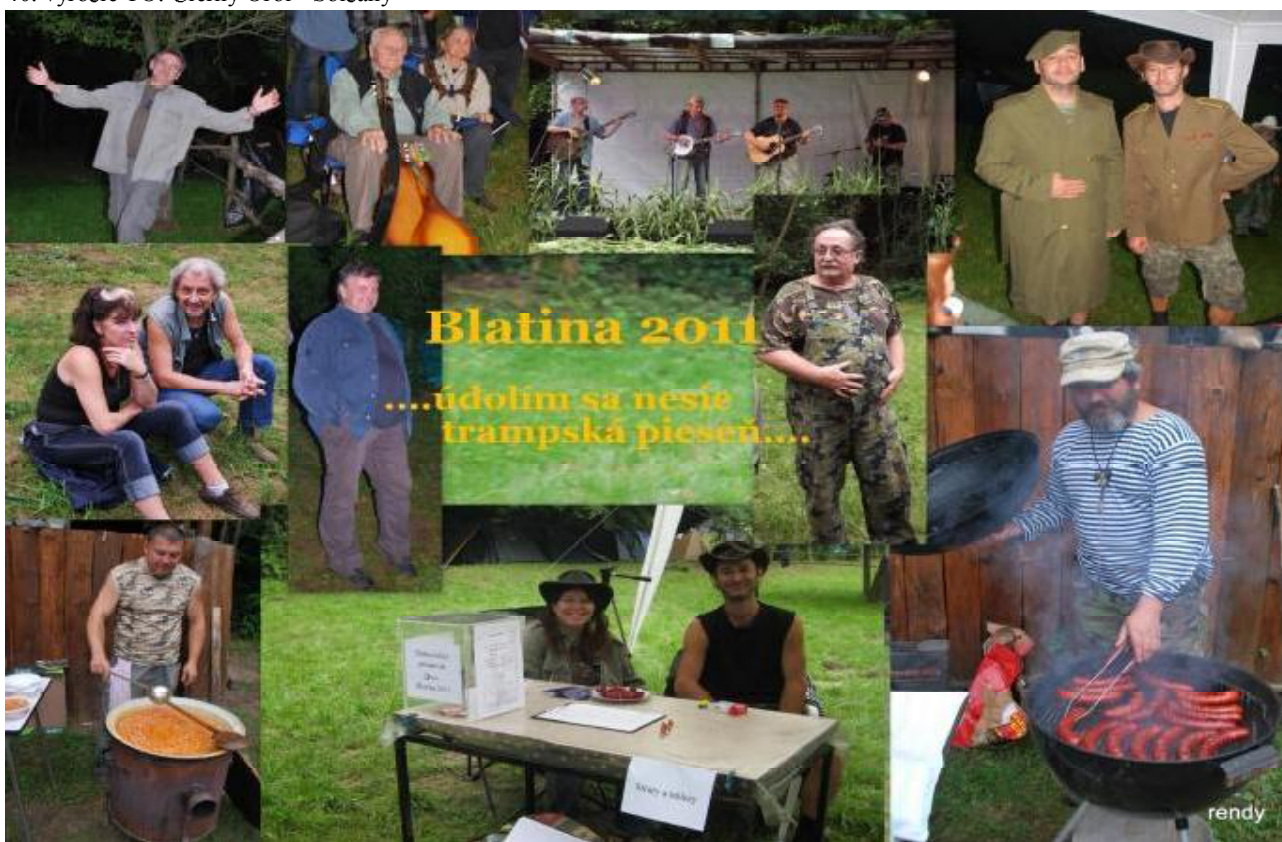

a prehodili zopár slov s novým majiteľom. Pokračovali sme ďalej smer Úkropová lúka, kde bol cieľ našej cesty. Privítali sme sa s kamarátmi, postavili stany a prezreli si potlachovú lúku. Na to aké počasie im prišlo, bola pripravená naozaj ukážkovo. („Chlapci klobúk dole“!) Poobede sme išli naspäť ako spojka do Krnče pre ďalších kamarátov od Pezinka. Podvečer nás domáci pohostili dobrou držkovicou. Po jej zdegustovaní a rozbití chuťových pohárikov rôznymi prísadami sa rozprúdila voľná zábava, ktorá trvala až do skorých sobotných ranných hodín. Sobota nás chvála Bohu privítala bez dažďa. Po raňajkách sa rozprúdila znovu zábava a kamaráti hrali a hrali až do zahájenia potlachu. Šerif Džino všetkých privítal a zahájil hry, hlavne tie pre deti to bola veľká zábava. Chytali rybky, preťahovali sa lanom, hľadali poklad, vyrábali indiánske čelenky a mnoho ďalších zaujímavých súťaží. Po hrách sme si dopriali gulášik (opäť výýýborný). Navečer sme sa všetci stretli pri pagode. Malé ohne zapálili Klačko (Lodenica Gidra), TS Tarantula, Podolfo (TO. Orol) a Lady (TO. Biely potok). Hlavnú pagodu zapálil člen osady Toby. Po Vlajke Jasienska predniesla zopár veršov z vlastnej tvorby a šerif Džino prijal do osady nových členov Kuba a Otela a tiež vyhlásil Trampskú samotárku Jasienuku. Po ceremóniách sa rozprúdila skvelá zábava. Vydržala až do rána a nenarušil ju ani dažď. Prebúdzanie bolo do dažďa, ktorý nie a nie prestať. Okolo obeda sme si za dažďa zbalili veci, s kamarátmi zalomili palec a pobrali sa domov.

Klačko

40. výročie TO. Čierny Orol - Solčany

© Vydáva Regionálne trampské združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia.
 Spolupracovali kamaráti : Gula, Rendy, Lewis, Pancho, Slezi, Uďo, Kejpr, Klačko a ďalší.
 Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 23.11.2011.
 kontakt: www.rtzpezinok.tym.sk, www.malokarpatskyobcasnik.tym.sk email: malokarpat.obcasnik@gmail.com